

Arrest

nr. 78 924 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDERHASSELT, loco advocaat T. VAN GESTEL, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 21 september 2011.

1.3. Op 13 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak). U zou een master in de Sharia (Islamitische wetgeving) hebben gehaald aan de universiteit van Suleimaniya en zou werkzaam zijn geweest als lerares 'Sharia' in het middelbaar onderwijs. Toen u in het kader van uw studies de islam dieper ging bestuderen, begon u de islam te haten, zo stelt u. U zou bovendien met verschillende collega's aan de universiteit gediscussieerd hebben over religies. Uiteindelijk zou u tot de conclusie zijn gekomen dat u zich wilde bekeren tot het christendom. Een collega aan de universiteit die uit Dohuk afkomstig was zou u hebben voorgesteld mee te gaan naar zijn kerk in Dohuk. U zou er zijn voorgesteld aan een priester. Deze zou u gedurende twee uren hebben ondervraagd naar uw motivatie om u te bekeren. Anderhalve maand later zou u zijn teruggegaan naar deze kerk in Dohuk. U zou er zijn gedoopt. Gedurende meer dan een jaar zou u uw bekering geheim hebben kunnen houden voor uw familie. Toen uw vader is gestorven zou uw broer u hebben willen uithuwelijken aan een vriend van hem, een praktiserend moslim. U zou dit hebben geweigerd en zou uw broer uw doopattest hebben getoond. Toen zou uw broer u hebben geslagen en uw familie op de hoogte hebben gebracht van uw bekering. Gedurende een maand zou uw familie u niet hebben toegelaten het huis te verlaten. Ze zouden u de keuze hebben gelaten, ofwel de dood als christen, ofwel u terug te bekeren tot de islam. U zou de geloofsbelijdenis van de islam opnieuw hebben uitgesproken. Uw familie zou zich daar echter niet tevreden mee hebben gesteld en zou u hebben verplicht te huwen met de vriend van uw broer en een 'nikab' te dragen. U zou hiermee hebben ingestemd om hen tevreden te stellen, maar regelde met medewerking van een vriendin uw vertrek uit Irak. Op 30 maart 2011 zou u naar Erbil zijn gegaan, waar u twee dagen zou hebben verbleven alvorens Irak te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 11 april 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag zou u asiel hebben gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, twee lerarenkaarten, uw universiteitskaart, uw schoolkaart, uw rijbewijs, uw masterdiploma, uw universiteitsdiploma, een kopie van een document van het lerareninstituut, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw moeder en een doopattest.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart zich bekeerd te hebben tot het christendom in de Assyrische kerk Mar Gorgis te Dohuk (CGVS, pg. 8, 12). Voorafgaande aan de doopplechtigheid zou u een twee uur durend onderhoud hebben gehad met de priester van deze kerk (CGVS, pg.7), S.(...) D.(...) Y.(...) (CGVS, pg.12), die u zou hebben bevraagd over uw beweegreden(en) om u te bekeren (CGVS, pg.7). Vervolgens zou u zich door hem hebben laten dopen in dezelfde kerk (CGVS, pg.12). U legt een doopattest voor als bewijs van uw bekering op 1 september 2009.

*Navraag leert ons echter dat het hoogst ongewoon is dat een moslimse bekeerling zich bekeert tot de Assyrische kerk, daar deze gemeenschap een zeer etnisch profiel heeft en daarom niet aantrekkelijk is voor niet-Assyriërs. Om deze reden werd er contact opgenomen met een priester van de Assyrische kerk in Noord-Irak. Uit deze informatie blijkt dat de priester die vermeld is op het doopbewijs verklaart dat hij **nooit een vrouw uit Suleimaniya heeft gedoopt**. Het doopbewijs is aldus vervalst (zie antwoorddocument 05/12/2011). Op basis van deze informatie kan niet anders worden geconcludeerd dan dat uw bekering tot het christendom niet heeft plaatsgevonden en dus niet op waarheid berust. De door u aangehaalde problemen met uw familie, die hieruit zouden voortvloeien, kunnen evenmin als geloofwaardig worden beschouwd.*

De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te worden opgemerkt dat daar uw vluchtrelaas niet geloofwaardig blijkt, u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat u niet in Noord-Irak, bij uw familie kunt verblijven.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, twee lerarenkaarten, uw universiteitskaart, uw schoolkaart, uw rijbewijs, uw masterdiploma, uw universiteitsdiploma, een kopie van een document van het lerareninstituut, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van uw moeder geven enkel uw identiteitsgegevens, afkomst en opleiding weer; gegevens die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken en die eveneens een verklaring kunnen geven voor uw grondige kennis van het christendom. De rapporten van het UNCHR (dd. 04/2009 en 22/10/2008) kunnen evenmin in overweging worden genomen daar geen geloof kan worden gehecht aan uw zelfverklaarde bekering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1A van het Verdrag van Genève en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, stelt verzoekster verontwaardigd te zijn te moeten lezen dat haar volledige verhaal wordt afgedaan als onwaar omdat een priester in Noord-Irak, die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gecontacteerd, zou gesteld hebben nooit een vrouw uit Suleimaniya te hebben gedoopt. Verzoekster voert aan dat zij zeer gedetailleerd haar verhaal heeft verteld, dat zij kon antwoorden op alle detailvragen over haar regio, dat zij documenten heeft bijgebracht en dat zij een grondige kennis heeft over het christendom, hetgeen onmogelijk is voor een niet-bekeerde in Irak. Verzoekster vervolgt dat het enkele feit dat een priester uit Noord-Irak haar niet kent en haar niet gedoopt heeft, geenszins betekent dat zij niet is gedoopt en zij zich niet heeft bekeerd. Er wordt geen rekening mee gehouden dat in een christengemeenschap meerdere priesters actief kunnen zijn, aldus nog verzoekster. Zij is werkelijk doodsbang bij een terugkeer naar haar land van herkomst te worden gevonden door haar familie, die haar zullen martelen en uiteindelijk doden omdat zij zich bekeerde maar tevens omdat zij weigerde te trouwen met de voor haar uitgekozen echtgenoot.

In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat het in casu duidelijk moge zijn dat zij zich zeker en vast kan beroepen op de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Zij wordt immers gezocht door haar familie en het staat volgens verzoekster dan ook met 100% zekerheid vast dat een terugkeer naar Irak haar doodvonnis is, minstens zal zij geconfronteerd worden met een onmenselijke behandeling.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekster het origineel neer van een “Certificate of Birth and the Hoy Baptism” (geboorte- en doopakte).

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt.

Voorts benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Waar verzoekster de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” een veelzijdig begrip is dat meerdere beginselen in zicht houdt en het de Raad onmogelijk is, en het hem evenmin toekomt, uit de loutere bewoording “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” het door verzoekster bedoelde beginsel van behoorlijk bestuur te distilleren. Verzoekster laat na te verduidelijk welk beginsel van behoorlijk bestuur

zij geschonden acht, laat staan dat zij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het hoogst ongewoon is dat een moslimse bekeerling zich bekeert tot de Assyrische kerk, daar deze gemeenschap een zeer etnisch profiel heeft en daarom niet aantrekkelijk is voor niet-Assyriërs, uit de informatie gevoegd aan het administratief bovendien blijkt dat de priester die vermeld is op het doopbewijs verklaart dat hij nooit een vrouw uit Suleimaniya heeft gedoopt zodat niet anders kan worden geconcludeerd dan dat het doopbewijs vervalst is, dat verzoeksters bekering tot het christendom niet op waarheid berust en bijgevolg de door haar aangehaalde problemen met haar familie, die hieruit zouden voortvloeien, evenmin als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, (ii) de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (iii) de door haar ter staving van haar asielrelaas voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 januari 2012 (CG nr. 1114684), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoekster betoogt dat het enkele feit dat een priester uit Noord-Irak haar niet kent en haar niet gedoopt heeft, geenszins betekent dat zij niet is gedoopt en zij zich niet heeft bekeerd en zij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat in een christengemeenschap meerdere priesters actief kunnen zijn, gaat zij uit van een foutieve, minstens onvolledige, lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing en de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedoca-antwoorddocument 2011HT6 van 5 december 2011) blijkt immers dat niet zomaar aan een of andere priester werd gevraagd of hij verzoekster kende en gedoopt had maar dat er door de research- en documentatiedienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, Cedoca, contact werd opgenomen met een priester van de Assyrische kerk in Noord-Irak. Via deze priester, die navraag deed bij de Mar Ghiwargis kerk – waar verzoekster volgens het doopbewijs werd gedoopt – werd vernomen dat de priester die vermeld is op het door verzoekster neergelegde doopbewijs verklaart nooit een vrouw uit Suleimaniya te hebben gedoopt. Uit verzoeksters verklaringen blijkt nochtans dat zij met deze priester voorafgaand aan de doopplechtigheid een twee uur durend onderhoud had en dat de priester haar bevroeg over haar beweegreden(en) om zich te bekeren (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Gelet op hoger aangehaalde informatie, waarin wordt gesteld dat het doopbewijs vervalst is, en mede in acht genomen het gegeven dat het hoogst ongewoon is dat een moslimse bekeerling zich bekeert tot de Assyrische kerk daar deze gemeenschap een zeer etnisch profiel heeft en daarom niet aantrekkelijk is voor niet-Assyriërs – overweging welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist – oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede

gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden bekering en derhalve evenmin aan de door haar aangehaalde problemen met haar familie die hieruit zouden voortvloeien. Het neerleggen van de "originele" geboorte- en doopakte wijzigt niets aan het voorgaande omdat documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Deze appreciatie wordt nog bevestigd door de wijze waarop verzoekster verklaart haar nieuwe geloof te hebben belijd. De Raad leest dienaangaande in het gehoorverslag: **"Waar u werd gedoopt, in welke stroming was dat binnen de kerk? De katholieke kerk. Hoe heette die kerk? Mar Gorgis (...) Hoe heette de kerk die u frequenteerde in Suleimaniya? Het draagt dezelfde naam als de wijk. Het is de Gowran kerk. Is dat ook een katholieke kerk? Ja. Er is ook een andere nieuwe kerk, het ligt in Sakafa. Maar ik ben nooit binnen geweest, ik heb het enkel van buiten geweest. Maar u ging wel binnen in de Gowran kerk? Nee, het was dicht. Ik ben ernaartoe gegaan, het was dicht. Maar ik zou niet durven binnengaan omdat ik bang was. Dus u frequenteerde geen enkele kerk in Suleimaniya? Nee Hoe belijdde u dan uw geloof in Suleimaniya? Thuis heb ik wel gebeden en de bijbel gelezen, maar ik durfde niet te vasten omdat mijn familie daar niet zo overkomen. Maar in hun aanwezigheid heb ik wil islam gebeden gedaan."** (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Zo de Raad nog kan begrijpen dat verzoekster zich in Irak genoodzaakt zag om haar geloofsbelijdenis tot een minimum te beperken, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij, eenmaal in België aangekomen, als overtuigde bekeerling haar nieuwe geloof op een actieve en openlijke wijze zou praktiseren en dat zij contact zou zoeken met leden van haar geloofsgemeenschap, wat echter niet het geval blijkt te zijn. Immers, verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt: **"Hoe bidt u tot God nu? Wanneer ik wil doe ik het. Ik maak een kruisteken. Ik moet niet heel de tijd dingen herhalen zoals de moslims. Ik moet gewoon openhartig tot God binnen. Gaat u naar een kerk hier in België? Jazeker. Welke? In Lint en Leuven ben ik geweest en in Antwerpen. Die van Antwerpen was een grote kerk. We hebben vijf euro betaald voor de ingang. Ik ben niet gaan bidden, ik ben gewoon gegaan om te zien. (...) Gaat u naar een katholieke kerk? Dat weet ik niet. Voor mij is het belangrijk kerk. Heeft u een vaste kerk in België waar mensen u kennen? Nee, ik heb hier ook schrik dat de moslims die hier zijn in België mij zullen haten. Ik heb steeds mijn kruis bij."** (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Hieruit blijkt geenszins een oprechte religieuze overtuiging. Integendeel, deze verklaringen doen naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de oprechtheid en authenticiteit van verzoeksters voorgehouden bekering.

In zoverre verzoekster poneert dat het onmogelijk is voor een niet-bekeerde in Irak om een grondige kennis te hebben van het christendom, kan zij niet in het minst overtuigen. Gelet op haar universitaire studies en haar werkzaamheden als lerares 'Sharia', kan verzoekster perfect een grondige kennis van het christendom hebben vergaard zonder zich tot deze godsdienst te hebben bekeerd. Dit blijkt overigens ook uit haar verklaringen tijdens het gehoor, waar zij uitdrukkelijk stelde dat zij verschillende religies, waaronder het christendom, grondig heeft bestudeerd: **"Voordat ik mijn master ging studeren was ik praktiserend. In het begin vastte ik en bad ik. Mijn familie is praktiserend. Maar ik ben verschillende religies gaan bestuderen. Ook het christendom. Ik ben de Islam zeer diep te bestuderen en ik begon de Islam te haten. Dan ben ik de bijbel gaan lezen en ik heb het vergeleken met de koran. (...) Welke godsdiensten heeft u nog bestudeerd buiten het christendom? De heilige oude boeken. Er zijn drie hoofdheilige boeken. De Koran, de bijbel en de Thora. En andere godsdiensten zoals het hindoeïsme en boeddhisme heeft u niet bestudeerd? Ik heb het gelezen, maar zeer oppervlakkig. We hebben religie geschiedenis gehad. Maar zelf heeft u dus de bijbel, de Thora en de koran bestudeerd? Ja** (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 9).

Dat verzoekster een gedetailleerd verhaal heeft verteld, zij kon antwoorden op alle detailvragen over de regio en zij een aantal documenten bijbracht, doet geen afbreuk aan het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen en volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name haar nationaliteitsbewijs, haar identiteitskaart, twee lerarenkaarten, haar universiteitskaart, haar schoolkaart, haar rijbewijs, haar masterdiploma, haar universiteitsdiploma, een kopie van een document van het lerareninstituut, een kopie van de overlijdensakte van haar vader, een gelegaliseerde kopie van de overlijdensakte van haar moeder en twee rapporten van UNHCR, op generlei wijze betwist laat staan ontkracht. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5. In de mate verzoekster nog beweert dat zij doodsbang is voor haar familie omdat zij weigerde te trouwen met de uitgekozen echtgenoot na het overlijden van haar vader in 2010, wijst de Raad erop dat ook aan dit onderdeel geen enkel geloof kan worden gehecht. Immers, uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster geboren is in 1972, zodat het niet aannemelijk is dat, indien zij uit een familie zou komen waar de broers de meisjes proberen uit te huwelijken of uithuwelijken, dit al niet op een eerdere leeftijd zou zijn gebeurd, temeer verzoekster blijkbaar alleen naar Nederland is gereisd in 2006 en daar zelfstandig asiel heeft aangevraagd. De Raad is derhalve van oordeel dat ook de verplichting dat zij zou moeten huwen met de vriend van haar broer verzonnen is.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster beroept zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden, kan zij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekster betwist deze analyse niet, noch brengt zij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS